

Jarno
Nordling

HÄPEÄN HINTA

KGB

HÄPEÄN HINTA

JARNO NORDLING

HÄPEÄN HINTA

Kustantamo Gorilla & Banaani
2026

© 2026 Kustantamo Gorilla & Banaani

Taitto ja kansi: Books on Demand

Kustantaja: Kustantamo Gorilla & Banaani

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-65-9380-7

TAMPERE

Pöydälle asetellusta meikkipeilistä katsoivat takaisin suuret tummat silmät. Ne olivat hänen portugalilaista taustaa omaavan isänsä geeniperimää. Äitinsä puolelta hän oli puolestaan perinyt terävän nenän muodon, joka yhdessä ruskean puoleisen ihonvärin kanssa loi kasvojen piirteisiin muistettavan kontrastin. Punaista huulipuna täytyi vielä lisätä, sillä miehet pitivät täyteläisistä punatuista huulista. Pöydällä peilin vieressä oli hänen mittava ehostustuotteiden valikoimansa suloisessa epäjärjestyksessä. Kaikille purkeille, purnukoille ja pötkylöille oli kuitenkin tarpeensa. Lisättyään punaa huuliinsa, hän otti pöydän vasemmalta reunalta tavallisen tyhjän paperiarkin ja suuteli sitä. Paperiin jäi täydellinen punainen suudelman jälki. Laadunvarmistus oli suoritettu, hän naurahti mielessään ja siirtyi ehostamaan kulmiaan. Tummat ja vahvat kulmat alkoivat muotoutua, kun kulmakynällä jaksoi tehdä edestakaista liikettä sääntillisesti. Huolellisen ja kokonaisvaltaisen meikkauksen jälkeen oli aika asetella päähän musta peruukki. Omat ruskeat hiuksensa hän oli sitonut hiusverkolla mahdollisimman pieneen kasaan. Musta, polkkamittainen peruukki oli peilin vieressä oikealla puolella pään muotoisen valaisimen päälle aseteltuna. Se istui hänen päähänsä pienellä asettelulla varsin hyvin, kiitos hänen melko lyhyistä omista hiuksistaan, jotka jäivät täydellisesti piiloon peruukin alle. Saatuaan peruukin paikalleen hän nousi ylös ja meni ikkunan edustalla olevan kokovartalopeilin eteen. Yläosaa peittävä pvc-asu tuntui asettautuvan aavistuksen huonosti ja hän joutui nostelemaan sitä paremman istuvuuden aikaansaamiseksi. Alaosan vaatteet olivat hänellä odottamassa sängyn laidalla, johon hän seuraavaksi istahti. Varpaan kynnet hän oli lakannut jo eilen valmiiksi, tulipunaisella lakalla kuten aina. Tämän päivän asiakas tosin tuskin hänen varpai-

taan pääsisi näkemään, sillä tämä oli kiinnostunut aivan muusta. Hän verhosi varpaansa ensin mustilla nylonsukilla ja piilotti koko kauneuden tämän jälkeen reisipituisten saappaiden sisään. Viimeistellessään pukeutumistaan hän ei voinut olla ajattelematta rahaa, joka hänen hallinnoimallaan liettualaisella pankkitilillä makasi. Liki 117 000 euroa. Onneksi hän oli uskaltanut heittäytyä mukaan herra Jiin ehdotukseen. Rahan tuloa ei voinut estää, tosin tilanne ei varmastikaan kestäisi ikuisesti. Hän otti sängyn vieressä olevasta laatikosta nahkaisen ruoskan ja läpsäytti muutaman kerran kevyesti kämmeneensä kuin testatakseen välineen toimivuutta. Kohta saisi sika kyytiä, mutta se tulisi olemaan vasta näytöksen ensimmäinen erä.

1.

Moccamaster, tuo taivaanlahja kaikille kiireettömille aamukahvinjuojille korahteli mokkaa pannuun, kun Urho Lumme tallusteli asuntonsa kylpyhuoneesta aamutoimiltaan keittiöön. Lumpeen asunto sijaitsi vanhan ja jyrkän kivitalon neljännessä kerroksessa Tampereen Pyyrikintorin laidalla. Asunto käsitti kolme huonetta ja erillisen keittiön sekä kylpyhuoneen. Tilaa oli yksinasujalle mukavasti ja yksi huoneista toimikin Lumpeen yrityksen melko siistissä järjestyksessä olevana työhuoneena. Ulospäin ainoa viite toimistosta oli porrashuoneen ovisummerissa oleva teksti ”Asiointi- ja Turvapalvelu U. Lumme”. Ulkoiselle vaatimattomuudelle ja näkymättömyydelle oli hyvä syy, olihan Lumpeen toimeksiannot monesti hyvinkin yksityisiä ja luottamuksellisia. Valtaosa toimeksiantoista koski avustamista erinäisissä virallisissa asiakirjoissa, kuten testamenttien, kauppakirjojen ja perunkirjoitusten laadinnassa. Toinen puoli toimintaa olivat yksityiset etsiväpalvelut, jotka sopivan asiakkaan kohdalle osuessa saattoivat toimeksiannosta riippuen olla hyvinkin rahakkaita. Puhumattakaan niiden tuomasta jännitysmomentista.

Lumme kävi vielä poimimassa eteisen matolta tuoreen Aamulehden ja istuutui sitten keittiön pöydän ääreen. Iso kupillinen tuoretta kahvia lisättynä pienellä maitotilkalla höyrysi pöydällä meetvurstilla ja juustolla kuorrutettujen ruisleipien vieressä. Lumme haukotteli ja alkoi selailaa aamun lehteä. Perjantiaamu oli ehtinyt jo liki yhdeksään ja aurinko porotti keittiöön jo täydellä voimallaan. Toukokuu oli viime viikolla vaihtunut kesäkuuksi, ja ilmat lämmenneet keksäisiksi muutamassa päivässä. Aamulehden paikalliset pääuutiset olivat itä-Tamperetta koko kevään riivannut tuhopolttojen sarja

sekä edellisenä lauantaina koulujen päätöstä liiankin railakkaasti juhlineiden alaikäisten toilailut. Molempiin asioihin kantaa lehdessä ottivat kaupungin apulaispormestarit ja tietysti tekstaripalsalla tavan kansalaiset kertoivat oman näkemyksensä siitä, miten asiat kummassakin tapauksessa *olisi* pitänyt hoitaa. Lumme keskittyi lukemaan aukeaman kokoista juttua tuhopolttojen sarjasta. Yhden sortin tuhopoltto oli samassa käydä hänen kielelleen kuuman kahvin kanssa ja Lumme lisäsin aavistuksen maitoa kahviinsa. Lumme oli toisinaan ollut tutkimassa yksittäisiä tuhopolttoepäilyjä vakuutusyhtiöiden toimeksiannoista mahdollisten vakuutuspetosepäilyjen vuoksi. Valitettavan usein epäilyt myös osoittautuivat todeksi ja palojen takana oli motiivi rahasta. Tampereen kevään tuhopolttosarjassa ei kuitenkaan vastaavasta ollut kyse, sillä kohteeksi oli joutunut useampia julkisia rakennuksia, jotka olivat jo saaneet purkutuomion. Kiinteistöjen omistajina olivat kaupungin lisäksi seurakunta ja muutamassa tapauksessa myös yksityiset omistajat. Poliisin edustaja kommentoi lehdessä epäilevänsä kaikkien tulipalojen takana olevan yhden ja saman tahon, samaan hengenvetoon ilmoittaen poliisin tekevän kaikkensa selvittääkseen tuhopolttosarjan mahdollisimman pian. Apulaispormestari puolestaan esitti huolestuneisuutensa kaupunkilaisten turvallisuuden puolesta ja vaati poliisilta nopeampaa toimintaa rikossarjan tutkinnassa. Lumme oli syventynyt tuhopoltto uutisissa olevaan karttaan palopaikoista, kun hänen puhelimensa alkoi hälyttää. Puhelin ei suinkaan soinut, vaan kyseessä oli Lumpeen itsensä puhelimeen asettama muistutus. Mikäs perhana nyt, Lumme itsekin epäröi, kunnes muisti aamupäivälle sopineensa autohuollon. Kiirehän tässä taas tulee, Lumme ajatteli, taitteli lehden kasaan ja hörppäsi loput kahvit mukistaan. Hänen kolme vuotta sitten uutena ostamansa Citroen C3 oli taas alkanut kiukuttelemaan ja täytyi viedä korjaamolle. Autosta tuntui olleen pelkkää riesaa, sen verran useasti ranskalaisinsinöörien taidonnäyte oli korjaamolla viihtynyt. Olisinpa uskonut aikanaan vanhaa viisautta, että ranskalaiset ostetaan grillikioskilta, ei auto-kaupasta. Yhden mahdollisuuden sille vielä annan ja sitten maalaan auton vihreäksi ja ajan Pyhäjärveen, Lumme tuumasi pukiessaan housuja jalkaan.

Autokumi Nummi Ky sijaitsi Rantaperkiössä samassa keskittymässä muutaman muun autohuoltoihin erikoistuneen yrityksen ja muutamien hyvinkin vaihtelevan tasoisiin vaihtoautoihin keskittyneen pienen automyyntiliikkeen kanssa. Nimestään huolimatta Autokumi Nummi Ky tarjosi autonrenkaiden myynnin lisäksi perushuoltopalvelut ja -korjaukset kaiken merkkisiin autoihin, perinteisen pienen monimerkkikorjaamon tavoin. Pari muuta samassa pienteollisuuskorttelissa sijaitsevaa autohuoltoa olivat puolestaan erikoistuneet enemmän, toinen ajoneuvojen akkuihin ja sähkötöihin, toinen lähinnä pikaöljynvaihtoihin ja ilmastointihuoltoihin. Varsinaisia kilpailijoita nämä eivät toisilleen olleet, ennemminkin jonkin sorttisia yhteistyökumppaneita.

Lumme kurvasi Citikallaan rakennuksen taakse junaradan puoleiselle sivulle, jossa Autokumi Nummen toimitilat sijaitsivat. Kuukauden kesäpäivänä korjaamohallin nosto-ovi oli auki ja sen ulkopuolella jakkaralla istui kahvi- ja tupakkatauollaan ukrainalainen mekaanikko Oleg Torgajev. Viimeisen vuoden aikana ”Olli” oli tullut Lumpeellekin tutuksi, olihan hän joutunut asioimaan autonsa kanssa korjaamolla turhankin usein. Autokumi Nummi Ky:n omisti nykyisin Leo Nummi, joka oli perinyt yrityksen sen perustaneelta isältään 2000-luvun alkupuolella parikymppisenä, isänsä kuoltua äkisti sairauskohtaukseen. Isä Nummen aikana yritys oli keskittynyt vain autonrenkaiden myyntiin ja asennukseen, poika oli laajentanut toimintaa kiristyneen kilpailun vuoksi sittemmin myös korjaamotoimintoihin. Nykyisessä yrityksessä oli sisällä kaksi nosturipaikkaa ja töissä yrittäjän itsensä lisäksi hänen toissa vuonna palkkaamansa ukrainalainen Oleg eli Olli, satunnaisesti töissä käyvä veljensä Aki ja sesonkiaikoina kiireapulaisina muutamia ammattikoululaisia. Oleg tumppasi savukkeensa peltiämpäriin ja nosti hymyilleen kätensä tervehdykseen Lumpeelle.

– Sinä ei uskonut, kun Leo sinulle sanoi. Osta ranskalainen, mutta osta kioskista ja kaikki mausteet. Tulee halpa sinulle syödä se, auton ostat muualta, Oleg sanoi hymyillen muhkeiden viiksiensä takaa. Yllättävän nopeasti kaveri on oppinut puhumaan ymmärrettävää Suomen kieltä, Lumme ajatteli.

– En uskonut, valitettavasti. Mutta onpahan teillä ainakin töitä, Lumme vastasi Olegin piruiluun. – Onko isäntä paikalla? hän jatkoi.

– Leo on toimistossa, odottaa sinut, Oleg sanoi siirtyen samalla sisälle korjaamohallin puolelle.

Lumme käveli hallin perällä olevan pienen toimiston ovelle. – Kop kop ja aamupäivää, hän totesi tietokoneen näyttöruudun ääressä istuvalle Leo Nummelle.

– No kas aamupäivää, korjaamoyrittäjä vastasi.

Lumme oli tuntenut Nummen jo lapsesta saakka heidän asutuaan samoilla kulmilla Takahuhdissa ja olivatpa nämä peruskoulun jälkeen käyneet samaan aikaan kauppaopistonkin. Leo Nummi oli jo tuolloin opinnoillaan valmistautunut perheyriityksensä toiminnan jatkajaksi ja lukenut itsensä vielä armeijan jälkeen ajoneuvosinööriksi. Lumme puolestaan oli tuolloin vielä etsinyt vahvasti oman elämänsä suuntaa, niin kuin teki tavallaan vieläkin. Hän oli jatkanut opintojaan hetken aikaa ammattikorkeakoulussa, mutta tradenomia hänestä ei ollut koskaan tullut. Vartijatutkinnon hän oli suorittanut, joka oli edellytyksenä oman turva- ja etsiväpalvelun toiminnalle. Sittemmin Lumme oli lähinnä omasta harrastuneisuudestaan ja mielenkiinnostaan suorittanut joitakin yksittäisiä kursseja avoimessa yliopistossa, lähinnä taide- ja kirjallisuushistorian parissa.

– Olemmekin Ollin kanssa jo odottaneet intoa puhkuen pääsevämme taas ottamaan ranskattaresi vaatimattoman korjaamomme hellään käsittelyyn, Nummi veisteli.

– Kiitos riittää, Lumme tokaisi. – Minulla alkaa olla vitsit vähissä tämän kulkineen kanssa, hän jatkoi.

– Mikäs tällä kertaa olikaan vikana? Nummi kysyi.

– Vikavaloja syttyi toissa päivänä kesken kurvailuni iltapäiväruuhkassa Viinikan liikenneseikoittajassa. Sittemmin ne hävisivät, kunnes taas eilen illalla syttyivät uudestaan kesken ajon. Ihan koko joulukuusi ei pala mittaristossa, vain kaksi häiriövaloa, Lumme valisti.

– Sähkövikoja ranskalaisessa autossa? Miten voi olla? Nummi kysyi ja ratkesi hyväntahtoiseen nauruun. – Mietipä, jos olisit erehtynyt ostamaan tämän ranskattaren täyssähköisenä versiona? Olisit

Tampere. Kuuma kesä.

Yksityisetsivä Urho Lumme saa hankalan toimeksiannon tuttavansa kautta. Mitä oli hyvämaineisen pankkimiehen kurjan kohtalon taustalla? Lisävauhtia tuovat perinteiset varjostustehtävät petollisen aviomiehen sekä ystävän veljen perässä.

Lumme tutkii tapauksia samalla, kun virittelee soittoharrastustaan vanhojen kaveriensa kanssa sekä suhdetta vanhaan ihastukseensa. Tampereen alakulttuurien kautta palaset kietoutuvat kohdalleen – mutta mikä onkaan häpeän hinta?

